

Dentists in Antiquity

D. Koutroumpas¹

No doubt, the beginning of contemporary western dental tradition lies in Ancient Greece and the ancient Greek medical literature. Though the tight bonds existed between dentistry and medicine and this would imply that dentistry would be practiced by medical practitioners, despite this we detect the emerging of dental practitioners. Repeatedly in Greek as well as Latin literature there are quotations to ὀδοντικούς ιατρούς and *dentales medicos*, that is doctors who were assigned with the healing of the diseases of the oral cavity as those described in Galen's treatise "On the composition of drugs according to places" or Dioscorides' spurious treatise "On simple drugs".

The prerequisites were fulfilled for specialists practicing dentistry. Since the era of Hippocrates (5th century BC) till Galen of Pergamum (2nd century AD) we identify 27 important medical personalities who contributed to the construction of ancient Greek dental teaching. At the same time, during the roman imperial era we detect a large number of words related to dental and oral situations. This fact reveals that ancient Greek dentistry had evolved into a greater extent than the Latin resulting in a specialized terminology.

Along with the presence of dentist in the ancient world the existence of preliminary dental offices is verified. Such an example is the excavation of a roman *taberna* at the temple of Dioscuri in Rome. There are evidences that dental were taking place in such *tabernae*.

Key words: History of Dentistry, Antiquity, ancient dental instruments

Odontostomatological Progress 2016, 70 (3): 486-501

1. BA, MA, Dr.Med

Postgraduate program, School of Dentistry, National and Kapodistrian University of Athens, 2 Thivon Str., Goudi, 115 27 Athens

Οδοντίατροι στην Αρχαιότητα

Δ. Κουτρούμπας¹

Αναντίρρητα, η απαρχή της σύγχρονης δυτικής οδοντιατρικής παράδοσης εντοπίζεται στην Αρχαία Ελλάδα και στην αρχαία ελληνική ιατρική γραμματεία. Ωστόσο, παρά τον σφιχτό εναγκαλισμό της Οδοντιατρικής με την Ιατρική, όπου θα ήταν αναμενόμενο η άσκηση της πρώτης να αποτελεί προνόμιο αποκλειστικά των ιατρών, εντούτοις παρατηρείται η εμφάνιση των πρώτων οδοντιάτρων. Επανελημμένα στην ελληνική αλλά και στη λατινική γραμματεία γίνεται αναφορά σε ὀδοντικούς ιατρούς και *dentales medicos*, δηλαδή ιατρούς οι οποίοι ήταν επιφορτισμένοι με την ίαση των νόσων της στοματικής κοιλότητας, όπως αυτές περιγράφονται σε ιατρικές πραγματείες όπως το έργο Περί συνθέσεως φαρμάκων τῶν κατὰ τόπους του Γαληνού της Περγάμου ή το νόθο έργο του Διοσκουρίδη Περί ἀπλῶν φαρμάκων.

Οι προϋποθέσεις για τη δράση οδοντιάτρων ήταν επαρκείς. Από την εποχή του Ιπποκράτη (5ος αι. π.Χ.) έως και τον Γαληνό της Περγάμου (2ος αι. μ.Χ.) εντοπίζονται 27 σημαντικές ιατρικές προσωπικότητες οι οποίοι συνέβαλαν στη συγκρότηση της αρχαίας ελληνικής οδοντιατρικής διδασκαλίας. Επιπρόσθετα, κατά τη ρωμαϊκή αυτοκρατορική περίοδο εντοπίζεται ένας μεγάλος αριθμός λημμάτων για οδοντοστοματολογικά ζητήματα, γεγονός το οποίο φανερώνει ότι η αρχαία ελληνική Οδοντιατρική, σε αντίθεση με τη λατινική, είχε εξελιχθεί αρκετά ώστε να διαθέτει εξειδικευμένο λεξιλόγιο.

Παράλληλα με την παρουσία οδοντιάτρων στον Αρχαίο Κόσμο, βεβαιώνεται η ύπαρξη πρώιμων οδοντιατρείων. Παράδειγμα αποτελεί η ανακάλυψη ρωμαϊκής *taberna* στο Ναό των Διόσκουρων στη Ρώμη όπου λάμβαναν χώρα οδοντιατρικές πράξεις.

Λέξεις ευρετηρίου: Ιστορία Οδοντιατρικής, αρχαία Οδοντιατρική, αρχαία οδοντιατρικά εργαλεία

Οδοντοστοματολογική Πρόοδος 2016, 70 (3): 486-501

1. Ιστορικός των Επιστημών, Διδάκτωρ Ιατρικής Σχολής Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, Μεταδιδακτορικός Ερευνητής Οδοντιατρικής ΕΚΠΑ.

Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα, Οδοντιατρική Σχολή Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, Θηβών 2, Γουδή, 115 27 Αθήνα